

Paříž je vše, co chceš

Čas od času se mne někdo zeptá, kterou část Francie mám vlastně nejraději. Bývaly časy, kdy jsem bez rozmýšlení vyhrkl, že není pochyb a tím vyvoleným koutem země galského kohouta je Provence, jejíž vůně, rámusení cikád i k obzoru se táhnoucí nafialovělá modř levandulových lánů se nasmazatelně vepsaly do mého srdce. Dnes obvykle dodávám „ale“... Přijde mi totiž nespravedlivé zapomenout na kaňony, hrady a středověká městečka Périgordu či divoké bretonské útesy a tamější zahrady přetékané květy hortenzií. A pak jsou tu ještě letní večery na nábřeží přístavu La Rochelle, zvlněné písky duny Pilat kontrastující s nekonečně modrými vodami Atlantiku, tajemstvím dýchající ruiny katarských hradů v Languedocu nebo strhující divadlo padajících vodopádů v pyrenejském Cirque de Gavarnie... A takhle by šlo pokračovat dál a dál. Zajímavé však je, že Paříž mne vlastně nikdy na mysl nepřišla. Nespravedlivé. Podivné. A přece...

Poprvé jsem se do ní zamiloval v dětství, když jsem na televizní obrazovce či v zšeřelém sále kina sledoval Belmondovy eskapády a nemohl se rozhodnout, zda držím palce novináři Fandorovi nebo Fantomasovi, smál se Louisi de Funès a bál se o Alaina Delona neohroženě rozkrývajícího pikle organizovaných zlosynů. Město nad Seinou se mi tehdy v časech dožívající normalizační šedi jevilo nedosažitelnější a exotičtější než dnes severní pól nebo amazonská džungle. A také zcela neodolatelné a svůdné. V dobách bezbřehého